

Podcast 255 Storm en vrede: Leven met oog op eeuwigheid

"Het geloof is niet een paraplu voor als het regent, maar een anker in de storm"

Transcript

Uit het evangelie volgens Lukas. Maar nog voor dit alles geschiet zullen zij u vast grijpen en vervolgen en sommigen van u zullen ze ter dood brengen. Ge zult een voorwerp van haat zijn voor allen, omwille van mijn naam maar geen haar van uw hoofd zal verloren gaan door standvastig te zijn

Vrienden de 33ste zondag van het kerkelijk jaar, dat wil zeggen volgende week is het het feest van Christus Koning en daarna begint er een nieuw kerkjaar met de advent. En zo tegen het eind van het kerkelijk jaar gaat het zo over het einde van de wereld, het einde der tijden. Ook in het evangelie van dit jaar is dat zo.

Wat is er aan de hand? Ze zijn in de tempel, Jezus en de leerlingen. En ze bewonderen, die leerlingen, althans Ja, hoe prachtig die tempel er toch wel bij staat. Wat een prachtig gebouw het is. Met zijn rijke versieringen zijn ornamenten. Er is iets ontroerends aan de manier waarop die leerlingen van Jezus naar die tempel kijken. Ze wijzen hem op... Pracht en praal, op het blinkende marmer, en je hoort bijna hun trots. Kijk eens heer, wat wij mensen kunnen bouwen, waartoe wij in staat zijn. En Jezus die de eeuwigheid altijd voor ogen heeft, die antwoordt heel kalm: nou er zullen dagen komen dat er geen steen op de anderen zal blijven.

Wat bedoelt hij? Deze zin, er zullen dagen komen dat er geen steen op de andere zal blijven. Deze zin zou je kunnen zeggen, is de samenvatting van de menselijke geschiedenis. Alles wat wij maken en creëren, onze rijken, onze veroveringen, onze systemen, uitvindingen, onze kerken, onze meningen... Het is allemaal onderhevig aan de wet van het verval. Er zal geen steen op de andere blijven. En toch leven wij alsof dat niet zo is. We doen alsof dit allemaal eeuwig is.

En misschien is dat de eerste grote illusie van de mens, dat duurzaamheid te koop is. Dat is echt een illusie. Wij zijn als kinderen, weet je, die zandkastelen bouwen op het strand en dan verontwaardigd zijn als de zee komt, als de vloed komt. De zee haar eigen getijden volgt en de zandkastelen vervolgens met de grond gelijk maakt.

Het wonderlijke is dat Jezus... Nee, hij heeft geen minachting voor de tempel. Hij zegt niet dat die schoonheid zinloos is of dat die prachtige tempel überhaupt niet belangrijk zou zijn. Nee, hij zegt alleen dat het niet blijvend zal zijn.

Dat klinkt niet best, maar eigenlijk is het een bevrijding, want niets is moeilijker dan proberen te bewaren wat op de lange duur tot verval gedoemd is. Wij zijn geneigd om het geluk te zoeken in de goede gaven die God ons heeft gegeven. Een geliefde, een beroep een land, een kerk, noem maar op. Maar niet in God zelf, de gever van al dat goede.

En dan, wanneer een van die dingen, van die gaven ontbreken, ja dan roepen we tot God dat hij ons verlaten heeft. Maar in werkelijkheid, roept hij ons terug naar de bron. Hij zegt, je hield van de schaduwen, maar ik zal je laten zien wat de oorzaak van de schaduwen is, de zon. Het evangelie van deze zondags op het eind van het kerkelijk jaar, die lijkt een beetje op een rampenscenario, een rampenprofessie.

Maar dat is het niet. Het is een les in onthechting. Jezus voorspelt oorlogen en aardbevingen en vervolging, niet om ons te verschrikken of angstig te maken, maar om ons wakker te schudden. Want wie zijn vrede laat afhangen van de toestand van de wereld, die heeft niet begrepen wat vrede is. De echte vrede is niet de afwezigheid van storm. Stormen zullen er altijd zijn. Maar de zekerheid van een anker.

De leerlingen willen weten wanneer dat allemaal gaat gebeuren. Dus wanneer dat dan de eindtijd daar is. Dat is een beetje ook onze neiging. We willen schema's, kalenders, grafieken, eindtijdgrafieken. Jezus geeft geen datum. Want het gaat niet om tijd ... maar om trouw, niet om een voorspelling maar om volharding.

Jezus zegt door standvastigheid zul je je leven behouden en dat is geen heldhaftige pose maar een eenvoudige, de eenvoudige moed om elke dag trouw te zijn ook als alles om ons heen in duigen valt. Er is in dit

stukje evangelie van Lucas iets wat een tegenspraak lijkt en die je pas begrijpt, na veel omzwervingen.

Jezus zegt dat zijn volgelingen vervolgd zullen worden, maar dan even later geen haar op uw hoofd zal verloren gaan. Ja, hoe kun je tegelijkertijd vervolgd worden en veilig zijn? En het antwoord is misschien wel even eenvoudig als ontstellend, omdat het leven dat Jezus bedoelt niet hetzelfde is als wat wij leven noemen. Wij meten veiligheid in muren en gezondheid en reputatie.

God meet veiligheid in eeuwigheid. Er is een plaats in de ziel waar geen zwaard van welke vervolger dan ook bij kan. En waar geen leugenaar iets kan stelen en waar geen graf iets kan begraven. Want wie daar zijn anker uitwerpt zal niet vergaan.

Al zinkt het hele schip, al vergaat de hele wereld, de boodschap van Jezus in dit hoofdstuk van Lucas, dat is geen pessimisme, maar een uitnodiging tot realiteitsbesef. Hij zegt, met de sereniteit van iemand die weet wat echt blijvend is, God van eeuwen is hij tenslotte, laat die tempel maar instorten, want alleen als de tempel van menselijke zekerheid instort, komt het koninkrijk van God in beeld.

En misschien is dat het geheim van al onze beproevingen: dat God soms niet anders kan dan ons afbreken, opdat Hij ons weer opbouwt met onvergankelijke levende stenen, die we dan zouden moeten worden. We zijn geneigd om het tijdelijke te behandelen alsof het eeuwig is en het eeuwige te behandelen alsof het maar tijdelijk is.

Nogmaals Jezus zegt deze dingen die we vandaag tegenkomen over aardbevingen en ik weet allemaal niet wat, niet om ons angst aan te jagen. Hij spreekt als een arts, die de ziekte bij de naam noemt. Dan kun je tenminste een adequate behandeling starten.

Wij leven in het land van de schaduw. En onze wereld is geen veilige rustplaats geen safe space, maar een trainingskamp voor de eeuwigheid. Jazeker, het gaat over onze ziel. Jezus belooft geen bescherming in de gewone zin en in tegendeel hij zegt dat zijn volgelingen vervolgd zullen worden, verraden, dat is ook allemaal gebeurd overigens, nog altijd trouwens her en der de wereld.

Hij belooft geen aardse schuilplaats, maar iets diepers, een ziel die niet te breken is. De vijand kan ons lichaam vernietigen, maar niet de ziel. Het geloof is niet een paraplu voor als het regent, maar een anker in de storm. En misschien is dat wat de moderne mens vergeten is, dat het einde van de wereld, niet het einde van alles is, alleen maar het einde van onze illusies. We denken dat het geloof een verzekering is tegen rampen, terwijl het in feite een uitnodiging is om de rampen te overleven, nou met een glimlach. Dat is wat de heiligen deden dat is wat de martelaren deden. Jezus zegt niet: jullie zullen gespaard blijven, hij zegt jullie zullen bewaard blijven. Dat is een wereld van verschil.

Tot slot dit vrienden je hoort wel eens zeggen dat geloof een toevluchtsoord is voor wie bang is voor de werkelijkheid. Nou wie dat denkt, die heeft het evangelie van vandaag nooit echt gelezen, want Jezus belooft ons niet dat de wereld veilig is. Hij belooft alleen dat het leven zin heeft.

Onze angst voor het einde komt meestal voort uit onze gehechtheid aan wat tijdelijk is. Ga maar bij uzelf na. Maar Jezus nodigt ons uit tot een wonderlijk soort vrijmoedigheid. De moed om te verliezen wat niet eeuwig is, opdat we winnen wat dat wel is. We weten niet wat de dag van morgen zal brengen, maar we weten wel wie de morgen brengt.

+Rob Mutsaerts - Oisterwijk 11 November 2025